

... és beleborzongtam...

Miriam Hörlesberger nővér lelkigondozóként dolgozik Bécsben, egy idősek központjában.

Beszámol a bezártság sokkjáról, és a reményről, amit megtapasztalt a rácsokon keresztül.

Meghatározó élmény volt számomra, hogy a koronavírus miatt bezárt az idősek központja, ahol lelkigondozóként dolgozom.

A nagy vasrácsos kapu, és a tudat, hogy most már a szükséges ápolószemélyzetten kívül senki nem járhat ki és be az intézménybe, azt az érzést ébresztette bennem: ez egy börtön-

és beleborzongtam.

Az a gondolat foglalkoztatott, hogy hogyan tudok az idős és részben ápolásra szoruló lelkigondozója lenni?

Mire van szükségük tőlem?

A telefonhívások során, amelyeket a lakókkal folytattam meglepett,

hogy a szigorú intézkedések által védve érzik magukat, és hogy rózsafüzért meg szentmisét természetesen követik a tv-n és rádió keresztül. Írásban (e-mailben) közöltem velük az ima-időpontokat, küldtem imádságokat, hasznos impulzusokat, amelyeket kinyomtatva kifüggeszthettek a szobákba, illetve ami megjelent nyomtatta a napi információs lapon, amit a lakók kézhez kaptak. A személyzet számára is voltak impulzusok, amelyek segítettek nekik ebben a nehéz időszakban. Hogy ez hány embert ért el, s kiknek segített valóban, azt nem tudom.

A karizmánk a járvány idején egy mélyebb és erősebb jelentést kapott számomra, különösen az, hogy a földi életen túl is közösségben vagyunk egymással.

A földi élet végességétől való félelmet és az egymásra utaltságot sokkal erősebben tapasztaltam, mint eddig bármikor.

A remény, hogy a megszorítások lassan felengednek, hogy a fertőzés második hulláma sem ér el, és hogy az értelem győz, egy reális és fontos aspektus lett számomra.

Különösen a gazdasági problémák, melyek sok családnak egzisztenciális gondot jelentenek, lemondásra és szolidaritásra hívnak minket, és remélem, hogy a reménytelenség által „bezárt” emberekben sikerül felébreszteni a reményt.

